

BUTLLETÍ OFICIAL DEL BISBAT DE LLEIDA

T. CXVII - N. 7 - 8 - 9

Juliol - Agost - Setembre 2010

Edita: Bisbat de Lleida - Dipòsit Legal: L-29-1958

Impressió: ALFAGRAF (Alfarràs)

ÍNDIX

Diòcesi

Bisbe:

Ajudant a viure

Cartes pastorals 197

Diaconat de Jaume Melcior

Homilia de Mons. Piris..... 207

Confirmacions

Segon i tercer trimestre..... 210

Vicaria General:

Nomenament Mn. Prat 211

Secretaria General:

Nomenaments 212

Necrològiques

Mn. Josep Antoni Brugulat Vilalta..... 213

Mn. Martí Martí Sabaté 213

Mn. Eladio Gros Bítria 214

G. Miquel Martínez, Maine 214

Conferència Episcopal Tarraconense

Oficina d'informació:

Comunicat de la reunió núm. 195 215

Conferència Episcopal Espanyola

Oficina d'Informació:

Manos Unidas

Concesión del Premio Príncipe de Asturias 219

Comissió Permanent:

¡Bienvenido, Santo Padre!

Visita del Santo Padre a España..... 221

Vida Diocesana

Activitats de la Diòcesi

Tercer Trimestre 2010..... 223

Ajudant a viure

Tenim un nou diaca

4 de juliol de 2010

Aquest diumenge ens alegrem particularment perquè la nostra Comunitat Diocesana viu amb goig i agraïment l'ordenació sacramental d'un nou diaca, un esdeveniment que ens situa novament davant d'una realitat ben important: la condició "diaconal" de tota l'Església.

Ja és patrimoni comú que la paraula diaca significa "servidor" en general. En el Nou Testament aquest ministeri va unit al servei de les taules (Lc 12,37; 17,8; In 12,2; Act 6,2), al servei cristià de l'amor (Mc 10,43 ss; Lc 8,3; Rom 15,25), al servei de l'Evangeli o de la vida de la comunitat cristiana.

Un diaca pot assolir moltes funcions: proclamar la Sagrada Escripura, instruir al poble, batejar, distribuir l'Eucaristia, beneir el matrimoni, celebrar exèquies, guiar assemblees d'oració, promoure iniciatives de caritat, animar sectors de pastoral o petites comunitats eclesials, gestionar l'administració econòmica... El sagrament que reben els capacita a realitzar el seu servei amb una eficàcia particular (Ad Gentes 16).

Però, més enllà de les activitats concretes, és bo insistir en què el diaca constitueix *un signe sacramental de Crist servent i promou la vocació a servir que és vocació comú a tot el poble de Déu*. La "diaconia" caracteritza tots els ministeris de l'Església, que són constitutivament serveis i no tan sols tasques a complir servicialment.

Tot i que sabem que és Déu qui projecta, decideix i realitza el misteri de "la salvació" mitjançant el Crist, aquesta realitat es continua per l'acció de *persones concretes, cridades a "estar amb ell" i "enviades a predicar"* (Mc 3)... La iniciativa és sempre de Déu qui traça de molt diferents maneres les línies de la nostra vocació, però tots els batejats hem estat objecte d'una crida com la que el Bon Jesús va fer als seus primers col·laboradors enviant-los a proclamar i promoure el Regne de Déu: som cridats a *seguir-lo de prop*, lliures de lligams i d'interessos, i *generosos en el servei*.

Hauríem d'aprofundir el sentit de la "unció" baptismal: en la Bíblia, *tot aquell qui rep una unció és consagrat per a una missió*. L'apòstol Pau diu (a Timoteu i a Titus) que són *cridats a ser homes "de Déu"*, portadors d'uns béns que no els pertanyen, que no són seus, i cridats també a

viure en la *perspectiva* dels qui volen entendre el món i la història des de la perspectiva del Crist Servent.

Us convido a aplegar-nos a pregar encomanant aquest nou candidat, acompanyant-lo i agraint la seva decisió lliure i generosa que –per gràcia de Déu– el porta a ser capaç d’oferir la seva vida al servei de l’Església. I vull donar també gràcies a la seva família i a totes les persones que, amb la seva paraula i exemple de vida, l’han ajudat a madurar i discernir.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Aprofitem el temps d’estiu

11 de juliol de 2010

La confrontació amb el voler de Déu no és una tasca que es pugui ajornar indefinidament, més bé ho hauríem de fer periòdicament i de manera sistemàtica. Per això, fer-ho omplint de contingut temps lliures, per exemple durant les vacances, pot ser una bona manera d’intentar donar-hi resposta coherent: uns dies de recés, una certa experiència de desert...

En l’actualitat es multipliquen les experiències d’uns dies de silenci i són moltes les persones que, periòdicament, busquen així trobar la pau i l’harmonia que no gaudeixen ordinàriament en la vida. Pot ser una bona manera d’experimentar la proximitat del Senyor i projectar en el cor el sentit de l’absolut i de la transcendència. Poden oferir la possibilitat d’una relació molt intensa amb Déu, un tu-a-tu on l’home es troba també a si mateix sense màscares.

El “desert” és recurrent en la Bíblia i va més enllà d’una descripció geogràfica o orogràfica en el llarg itinerari que fa el Poble d’Israel cap a la “terra promesa”, deixant a les espatlles la seva experiència d’esclavitud a Egipte. Parlar de desert en el món bíblic és parlar d’experiències d’intimitat amb Déu, d’espai privilegiat on pot ser percebuda la seva Paraula; lloc de “festeig” i de trobada personal, d’una relació de cor a cor.

Diuen que avui hi ha menys sensibilitat per aprofundir, però la vida l’hem rebuda com una possibilitat i un quefer i estem cridats (i capacitats) a dir i mostrar en l’ordinari de la nostra història contingent l’extraordinari de la manifestació de l’infinít, com asseguraven els cristians de la primera hora: “nosaltres en donem testimoni, i us anunciem el qui és la vida

eterna, que estava amb el Pare i se'ns ha manifestat. A vosaltres, doncs, us anunciem allò que hem vist i sentit..." (1Jn 1, 1-3).

De segur que una bona experiència de desert, de silenci interior, convidarà a tornar als orígens i a recuperar l'ideal d'una vida creient que cerca camins de fidelitat a la llum del Déu proper. De segur que facilitarà entrar en un recolliment actiu que possibiliti superar la pressió a la qual ens sotmeten tantes interferències (tants 'ídols') que pertorben i confonen una sincera obertura del cor. Ajudarà a excloure dissipacions, capacitant-nos per a exercir un control efectiu sobre elles, i a crear un necessari buidament interior dels records que pertorben. Únicament així podrem objectivar les experiències i tornar a descobrir que hem estat creats per a l'infinit i només en el Crist encarnat apaivagarem la set que portem en el cor, i trobarem una plenitud a la què tendim constantment (com deia sant Agustí: "*Ens has fet, Senyor, per a tu i el nostre cor està inquiet fins que descansi en tu*").

Aquest és sempre un punt de revisió ineludible per a tot batejat: com i en quina mesura visc "centrat" en Jesucrist, confrontant sistemàticament els meus criteris amb els seus, sense cap exclusió? Qui mou la meua vida?

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Ser gran i ser humil

18 de juliol de 2010

Diuen que al segle XIX, un turista americà anà a El Cairo per tal de visitar un famós savi, i se sorprengué molt en veure que vivia en una petita estança molt simple i plena de llibres. L'únic mobiliari era un llit, una taula i un banc.

-“On són els mobles? –preguntà el turista. I el savi, ràpidament, també preguntà: -I on són els de vostè?”

-Els meus? –digué sorprès el turista. Però si jo estic aquí només de pas!... -Jo també – va concloure el savi”.

Certament, viure desinstal·lat i/o desinstal·lar-nos-en podrà tenir moltes lectures, però a tots ens vindria molt bé revisar si hi donem valor absolut a les nostres realitats, no sabent distingir adequadament allò que és evangèlicament consistent d'allò que és efímer.

M'ho va fer pensar també el mes passat el Papa Benet XVI quan parlava de Tomàs d'Aquino (s. XIII), un dels més grans mestres de la histò-

ria de la nostra teologia que visqué en un món molt influenciat per l'obra filosòfica pre-cristiana d'Aristòtil que obria nous horitzons amb la pura raó, tot i que també va tenir qualche rebug perquè semblava contradictòria amb la fe cristiana. Podríem dir que, com als nostres dies, es vivia aleshores un canvi de cultura amb interminables discussions a tots els nivells, des del món universitari i eclesial fins a la gent més senzilla. I la gran aportació de Tomàs d'Aquino va ser elaborar un munt de comentaris escrits sobre aquelles novetats, ajudant a distingir i a mostrar què era i què no d'acord amb la Revelació cristiana. Ara ho anomenaríem diàleg fe i raó. La seva síntesi doctrinal ha ajudat de manera determinant durant molts segles a moltes generacions.

Compten que els darrers mesos de la seva vida, aquest gran savi sorprenia tothom prenent la decisió de deixar totes les seves investigacions, perquè entenia que tot allò que havia escrit era només com “un grapat de palla”. Un episodi que ens ajuda a comprendre la seva humilitat personal i també ens ha de fer veure que, per molt que arribem a pensar i dir sobre la fe, la realitat de Déu –que un dia ens serà revelada del tot– sempre superarà les nostres intuïcions. De fet, els seus biògrafs expliquen que, pregant davant una imatge del Crucificat, li preguntava preocupat si tot allò que havia escrit sobre els misteris de la fe cristiana era just. Des d'aquella imatge li arribà una veu dient: “Tu has parlat bé de mi, Tomàs. Quina serà la teva recompensa?” I la resposta de Tomàs va ser: “Res més que Vos, Senyor!”. Una lliçó magistral de saviesa, de llibertat i de desinstal·lació per a tots els deixebles de Jesús.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

No naixem cristians

25 de juliol de 2010

Sempre ha estat així: no naixem cristians sinó que n'esdevenim (Tertul·lià), però això avui sembla una empresa particularment complexa perquè s'ha anat consumant la ruptura entre Evangeli i cultura en la vida social i la irrellevància social dels cristians és ben visible: els criteris dominants en el món no solen fer massa referència a l'evangeli i, fins i tot, els «itineraris» tradicionals de fe –les famílies, l'escola i altres ambients de socialització– han esdevingut cada vegada més fràgils i molt sovint no es pot pressuposar quasi res referent a l'educació cristiana de les joves generacions.

Tanmateix, a tots se'ns demana viure amb responsabilitat el propi temps i és en aquesta precisa situació històrica on som cridats a viure «com a cristians», obeint el manament de Jesús de comunicar l'Evangeli. A la llum de les afirmacions de l'apòstol Pau, hem de viure aquest temps de crisi per a la fe com un temps també ric d'oportunitats, "temps favorable" (2Co 6,2). Per això, mantenir viu el nostre compromís es converteix en signe d'una gran confiança en Jesucrist, que és la nostra garantia i el fonament que no canvia mai: "Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món" (Mt 28,20). És una crida permanent a afrontar les realitats amb un nou coratge i a comprometre's (amb passió missionera) en "anar a predicar l'Evangeli" a les dones i als homes d'avui en llurs pròpies condicions de vida i de cultura, tenint ben clar i fent ben visible que el nostre anunci es concentra i s'exhaureix en una gran confessió de fe com la de l'apòstol Pere, que continua dia rere dia en la història de l'Església: "Tu ets el Crist, el Fill del Déu viu" (Mt 16,16).

I el contingut de la nostra fe (i del nostre testimoni) és la persona mateixa de Jesucrist. No són idees abstractes sinó actituds ben concretes. Ell és l'Evangeli viu, la Paraula eterna de Déu feta carn humana. Per això, la nostra adhesió a Ell (el ser cristià) neix del trobament amb Jesucrist i es refereix precisament a Ell, al secret de la seva persona, la seva paraula, la seva vida, la seva missió i el seu destí.

Proclamem, doncs, i confessem que Jesucrist i només ell és el màxim bé. Que res ni ningú, ni el personatge més gran de la terra, no val més que Ell. Només una vida que fa veure aquesta absoluta novetat i unitat de Jesucrist, amb signes (de gratitud, de lloança i d'esperança) i alhora amb opcions i accions concretes en el dia a dia, pot donar força determinant a la transmissió de la fe.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Què és la visita pastoral

5 de setembre 2010

En l'Assemblea del passat dia 29 de maig va ser ben acceptada la proposta d'una Visita Pastoral sistemàtica a la Diòcesi i convé que hi anem reflexionant.

La Visita Pastoral és part del ministeri ordinari del Bisbe com a Pastor de l'Església local i responsable de la vida espiritual i religiosa del Poble de

Déu que se li ha encomanat. És una de les maneres d'afavorir que el Bisbe exerceixi el seu ministeri propi de principi visible i fonament de la unitat a l'Església, mantenint contactes personals per conèixer directament les situacions; per animar i recolzar les iniciatives, programes i recursos pastorals; per valorar plegats llums i ombres...; alhora que fa visible la imatge i la « presència » de Jesús, el nostre vertader Pastor, il·luminant i orientant l'oportuna renovació de la fe, la vida i l'acció missionera de les persones i comunitats. No és cap inspecció o fet burocràtic, ni tan sols un conjunt de celebracions. Hauria de ser una experiència compartida de «Caritat Pastoral» que ens porti a tots, pastors i fidels-cristians-laics, a revisar i aprofundir aspectes importants de la nostra fe i de la nostra vida cristiana.

Com diu el Concili Vaticà II: *«La diòcesi és una porció del Poble de Déu que es confia a un Bisbe perquè la pasturi amb la cooperació del presbiteri, de manera que unida al seu pastor i reunida per ell en l'Esperit Sant per l'Evangelí i l'Eucaristia, constitueix una Església particular, en la que veritablement està i obra l'Església de Crist, que és Una, Santa, Catòlica i Apostòlica»* (ChD 11).

És a dir, una Diòcesi, abans que un territori, és un poble... per això la primacia en la Visita Pastoral l'han de tenir les persones, individualment i agrupades. Per dedicar-me millor a elles, delegaré les qüestions de caràcter més administratiu.

La visita del Bisbe és una bona oportunitat per viure la realitat ampla i profunda de l'Església local, i la unitat de tots els seus membres. La nostra organització en comunitats parroquials no trenca la unitat bàsica de tots els cristians en una sola Església diocesana, ni ha d'impedir la relació directa entre els fidels i el Bisbe. Les nostres comunitats parroquials són Església precisament perquè estan totes elles presidides i ateses pel Bisbe, Successor dels Apòstols, que, en nom de Crist, presideix la vida de la comunitat cristiana, anuncia l'Evangelí, celebra els sagraments i promou la vida espiritual, apostòlica i fraternal de tota l'Església i de cada un dels seus grups i fidels.

El meu desig en visitar-vos és conèixer de prop les vostres condicions de vida i els esforços que feu entre tots per evangelitzar els joves i els allunyats, per consolar els pobres, malalts i necessitats, i per animar-vos en la vostra fidelitat. Vull créixer com a cristià compartint alguna part de les vostres vides i tant de bo pugui jo també enriquir-vos amb la força espiritual del ministeri apostòlic que el Senyor m'ha confiat per al bé de tothom.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

A punt de fer dos anys

12 de setembre de 2010

Podríem dir que la meva immersió a Lleida ha estat força normal perquè, més enllà d'anècdotes puntuals, la vitalitat diocesana i social que hi tenim facilita les coses i em sento acollit i sembla que això que ara diuen "química" va funcionant. Sé que ha passat poc temps des d'aquell 21 de setembre de 2008 i que és difícil objectivar, però les meves preocupacions fonamentals continuen essent les que hi vaig manifestar des del principi: mantenir una relació ben fraterna amb els mossens i una dedicació incondicional al poble que se m'ha encomanat "per a que tinguin vida" (per a que puguin viure com Déu vol); anunciar a Jesús de paraula i d'obra, acompanyar i compartir, procurar ser més testimoni que mestre; afavorir un estil de pastoral que ens ajudi a complementar-nos millor, etc. I, per suposat, animar la Comunitat Diocesana a llegir la vida per tal de respondre a la doble responsabilitat que tenim en l'Església i en el món. I també a mantenir i augmentar significativament la comunió fraterna que és la marca de la casa. Jesús ens diu "Si us veuen units, hi creuran..."

Vull agrair l'exemple de tants i tantes que, en l'Església de Lleida, dediquen temps i energies als altres i la gran participació que hem tingut en el camí compartit que ens ha portat a l'Assemblea de fi de curs i a mirar amb il·lusió el camí que ens espera. Intentarem fomentar, amb perseverança i humilitat, el diàleg amb tothom, la capacitat d'escolta i la recerca en comú. Aquesta manera d'entendre la vida és una vertadera espiritualitat. Som Església i alhora ciutadans, membres d'una societat humana ben concreta i amb moltes relacions socials, econòmiques, polítiques, culturals, etc. Si és un error greu separar la fe i la vida, també ho és ignorar pastoralment l'entramat social en què vivim.

Per altra banda, les comunitats cristianes no som societats anònimes de tipus religió. Creure és incorporar-se a una tradició viva que brota de Crist i dels Apòstols i arriba fins a nosaltres en la vida de comunió que és l'Església. Continuo animant les comunitats de l'Església de Lleida a seguir obrint-se per anunciar i donar testimoni, d'una manera senzilla i directa, del Déu revelat en Jesucrist (EN, 26).

Repeteixo el que ja us he dit qualche volta: la societat secularitzada en què vivim la nostra fe avui, no és menys estranya al missatge de Jesús del que ho era la grecoromana dels primers temps. Si de cas, avui hi ha una complexitat afegida perquè s'han anat allunyant, però hem de procurar evangelitzar oferint experiències positives que provoquin interrogants. I ho hem de fer vinculats a l'Església, a aquesta Església concreta, actuant com a membres vius i transmetent fidelment allò que aquesta Església creu,

celebra i viu, apropant-nos a les persones i a les realitats amb senzillesa i multiplicant proximitats.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Anem per feina

19 de setembre de 2010

A l'Assemblea Diocesana del proppassat 29 de maig dèiem que el nostre és un temps sempre obert a un futur que hem d'ajudar a construir “entre tots”, amb humilitat però amb molta confiança en Déu i abandonant-nos completament a Ell, amb una esperança activa que desperti actituds alliberades de prejudicis i carregades de fe en l'amor que Déu ens té i que hem experimentat en Jesús. I afegíem que aquella Assemblea Diocesana volia ser final d'un treball i inici d'un camí, i opció per una vivència de l'Església “casa de tots i cosa de tots”, encetant així un treball comunitari continuat.

En fidelitat als nostres plantejaments intentarem seguir promovent la lectura creient de la realitat i tractarem de viure, “entre tots i per al bé de tothom”, un “procés operatiu” que ajudi a adherir-se de cor a Jesús en la vida i en la història concreta.

Aquest any de discerniment amb participació de tot el Poble de Déu ens ha portat a concentrar l'atenció en punts i criteris ben concrets que després, assumint la meua responsabilitat com a Bisbe d'aquesta Església Particular, hi vaig concretar en **dues prioritats comunes per a tota la diòcesi**:

1.- Cuidar de manera especial **la iniciació cristiana** (la preparació, la celebració i el seguiment, amb el corresponent itinerari catecumenal diocesà i Pla de formació per als Preveres, Diaques i Laics *en el món*).

2.- I assegurar una bona **presència d'església en la societat lleidatana**. [Església centrífuga i compromís temporal dels cristians= *Fe i Cultura* (Col·legi Episcopal, IREL, Fundació Verge Blanca); *Fe i Justícia* (Xarxa d'entitats d'acció caritativa i social); *Fe i persona* (Església “capilar” concreta en cada batejat que la fa present.)]

Per a tot això torno a demanar una bona coordinació, que no vol dir tan sols negociar calendaris i evitar encreuaments o repeticions sinó treballar tots en la mateixa direcció des de la diversitat dels carismes, de manera menys individualista, sense protagonismes i amb més capacitat de fer feina

interparroquialment. Avui hi ha moltes realitats l'evangelització de les quals supera les forces de qualsevol parròquia aïllada.

Tampoc no es tracta de promoure iniciatives confiades a la bona voluntat de cada u, sinó d'un compromís col·lectiu de tota la comunitat cristiana local, construint sobre el convenciment que té el cristià que ha de col·laborar al bé comú amb totes les persones de bona voluntat i amb les institucions, sense exclusivismes ni prejudicis.

Fins i tot és desitjable, i ho agrairia, que els laics compromesos en política que es confessen catòlics hi tinguessin una presència més clara en la comunitat eclesial a la que pertanyen, (amb humilitat i més enllà de les seves legítimes afiliacions), tant perquè no es dilueixi o s'eclipsi la seva pròpia motivació religiosa originària, com per afavorir que la comunitat eclesial visqui millor informada i s'eviti el perill de l'aïllament i la possible temptació d'autosuficiència o instrumentalització partidista.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

La Mare de Déu del Castell

26 de setembre de 2010

La Patrona del meu poble –Cullera– és la Mare de Déu de l'Encarnació, però allí li diem Mare de Déu del Castell pel seu emplaçament a dalt el turó que presideix tota la badia i l'últim tram del riu Xúquer fins a la mar. Davant aquesta Imatge tan venerada hi vaig aprendre a resar en braços de la meva mare, i n'estic molt agraït pel fet que enguany serà especialment festejada al Certamen Marià que Lleida celebra amb motiu de la festivitat de la Verge Blanca de l'Acadèmia la propera setmana.

La veritat és que la fe en l'Encarnació és el punt de partida de la vida cristiana. Contemplem i anunciem totalment esglaiats com “aquell que els homes anomenen Déu” (Sant Tomàs) va decidir vincular la seva pròpia causa transcendent a la nostra, solidaritzant-se amb la fragilitat humana (Salm 8). La vida cristiana hauria d'ésser com una permanent actualització del “sí” de Maria, aquella humil noia de Natzaret que va fer present Déu en el món. Cada vegada que la Gràcia de Déu troba una fe semblant es renova el miracle de l'Encarnació i Déu és viu i operant en la nostra història obrint-la a un futur absolut que supera infinitament tota expectativa humana. El cristià és així testimoni d'una realitat que el transcendeix, que trenca tot

allò que la ment humana pogué mai imaginar: “*Cap ull no ha vist mai, ni cap orella ha sentit, ni el cor de l’home somia allò que Déu té preparat per als qui l’estimen...*” (1Cor 2,9).

Com deia el Papa Benet XVI (25/03/2006): “en l’Encarnació del Senyor reconeixem els inicis de l’Església. Tot procedeix d’aquí i cal que tota realització històrica de l’Església i també cada una de les seves institucions es refereixin a aquesta font originària, al Crist, el Verb de Déu fet carn”. Però, al igual que en aquell diàleg d’amor el sí de Maria respon al sí de Déu, la nostra resposta (el sí de cada home i cada dona) és sempre indispensable per a la realització del projecte de Déu.

Déu, per l’Encarnació, ha fet “comunió” amb nosaltres, habita enmig nostre (Jo 1,14), i ens crida a anunciar que “la vida s’ha manifestat: nosaltres l’hem vist i en donem testimoni, i us anunciem el qui és la vida eterna, que estava amb el Pare i se’ns ha manifestat” (1Jo 1,2). I, malgrat les mil històries de debilitat i pecat que hem protagonitzat, estem cridats a ser-ne signes visibles, encarnació, reproducció històrica d’aquella forma de vida que “començà a Galilea” i s’ha escampat com el foc durant més de dos mil·lennis “a Judea, a Samaria i fins als confins del món”. I això vivint ben immersos en totes les realitats humanes per tal d’eleva-les i transformar-les en “cels nous i terra nova”.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Diaconat de Jaume Melcior

Homilia de Mons. Piris

Tots els ministeris de l'Església són constitutivament serveis i no tan sols tasques a complir servicialment

*Diaconat de Jaume Melcior, 4-7-2010 (D 14 TO –C)
Is 66,10-14c; Sal 65; Gál 6,14-18; Lc 10,1-12.17-20*

“Alegreu-vos, feu festa tots els qui l'estimeu! Alegreu-vos del seu goig... Com una mare consola el seu fill, jo també us consolaré...” ens acaba de dir el profeta Isaïes (1aL). I avui, estimat Jaume, gràcies a què tu has volgut donar una resposta afirmativa a la crida rebuda, nosaltres podem compartir aquesta consolació i aquest goig participant en una celebració ben significativa per a la nostra Església de Lleida.

Des del Baptisme cada cristià és cridat a complir una missió i l'Església, en nom del Senyor, “exhorta vivament tots els laics a respondre de bona gana, amb generositat i amb promptitud a la veu de Crist, que avui els convida amb més insistència, i a l'impuls de l'Esperit Sant. En particular, els més joves haurien de sentir adreçada a ells aquesta crida i acceptar-la amb disponibilitat i magnanimitat” (AA 33).

Tu has sentit aquesta crida a entendre i a viure el món i la història des de l'angle de Jesucrist. Una crida que saps que és gratuïta i que has d'acollir amb esperit de pobre però amb responsabilitat perquè seràs portador d'uns béns que no són teus i que has de viure sense concessions, sense fugir de res però marcant una distància amb tot allò que no hi vagi d'acord amb l'Evangeli de Jesús. Per això, com sant Pau i tots els seguidors de Jesús, hauràs de repetir molts cops: Déu ens guardi de gloriar-nos en res si no és en la creu de nostre Senyor Jesucrist (2aL).

El Papa Benet ens acaba de dir que el ministeri ordenat no és un simple «ofici», sinó un sagrament: Déu es val d'un home amb les seves limitacions per estar present entre els homes i actuar en favor seu a través d'ell. És l'audàcia de Déu que, fins i tot coneixent les nostres debilitats, considera els homes capaços d'actuar i presentar-se en lloc seu... Hem de renovar el nostre agraïment per la vocació al sacerdoci ministerial: un do de Déu que es porta en «gerres de terrissa», però que una vegada i una altra, a través de tota la debilitat humana, fa visible el seu amor en el món.

Jesús avui ens anima a demanar a Déu respostes a aquesta vocació: hi ha molt a segar i pocs segadors. Demaneu a l'amo dels sembrats que hi envii més segadors. Demanem-los amb insistència. Una pregària que és, al mateix temps, una crida de Déu al cor d'aquells joves que es considerin

capaços d'allò mateix per al què Déu els creu capaços. La iniciativa és sempre de Déu qui traça de moltes maneres el camí de la nostra vocació, però –ho hem de repetir– a tots els batejats ens fa una crida com la que Jesús va fer als seus primers deixebles encomanant-los la missió de proclamar, promoure i instaurar el Regne de Déu.

I Jesús els envia davant seu a cada poble i a cada lloc per on ell mateix havia de passar (Evangeli). Els envia en comunitat (de dos en dos). I els demana que hi vagin lliures de llaços i lliures d'interessos, acontentant-se únicament amb el necessari, sense bossa, ni sarró, sense seguretats de cap tipus: la seva única seguretat ha de ser Déu i no els béns de la terra... Per això, el lliurament que comporta el nostre celibat consagrat “pel Regne” mai no tindrà sentit separat de la pobresa evangèlica i d'aquella llibertat que ens ha de fer generosos en el servei. Només així pot arribar a ser una manera adequada de respondre voluntàriament a l'amor ple i total que el mateix Jesús manifesta en la seva entrega per la humanitat. Nosaltres l'acollim i hi volem correspondre amb un amor oblatiu que vol assemblar-se també a Jesús en la seva relació gratuïta i no possessiva amb les coses i les persones.

Tenint en compte, a més, que el nostre celibat no és un celibat ascètic com el de Joan Baptista, que sembla menystenir certes coses, sinó el de Jesús que és ben humà, que estima la vida i les seves circumstàncies i és comprensiu amb les debilitats. El celibat de Jesús indica que el servei al Regne és una tasca tan gran, urgent i necessària que val la pena invertir en ella totes les energies. No és separació dels homes i del món sinó vincle amb ells (S. Dianich), expressió de la plena disponibilitat i també signe de la transcendència.

Jesús diu expressament: “no tothom comprèn aquest ensenyament, sinó tan sols aquells a qui Déu ho concedeix” (Mt 19, 11). És a dir: és un do que coincideix amb la vocació, amb la crida expressa a estimar no tan sols de manera excepcional sinó també de manera exclusiva, segurs de rebre la gràcia necessària. I sabent sempre que el celibat consagrat “pel Regne” tampoc no és mai una cosa aconseguida al 100%, sinó una conquesta diària, com el mateix Papa Benet ens deia als aplegats a la Plaça de Sant Pere la nit del propassat 10 de Juny recomanant-nos pregar el Senyor per a què ens ajudi a alliberar-nos d'escàndols secundaris, de manera que es faci clarament present el gran escàndol de la nostra fe: la confiança, la fortalesa de la nostra vida basada en Déu i en Jesucrist...

Germanes i germans: l'ordenació sacramental d'un nou diaca ens situa novament davant d'una realitat ben important: la condició “diaconal” de tota l'Església. Tots els ministeris de l'Església són constitutivament serveis i no tan sols tasques a complir servicialment. El diaca constitueix un signe sacramental de Crist servent i promou la vocació a servir que és vocació comú a tot el poble de Déu.

I en lliurar al nou diaca el llibre dels Evangelis li diré: “Rep l’Evangeli de Crist, del qual has estat fet missatger; i creu el que llegeixes, ensenya el que creus i practica el que ensenyis”. Tot un programa de vida: creu, ensenya, practica. I Jesús hi assenjala que el primer a transmetre és aquella pau que és fruit de l’Esperit (Gal 5,2). Quan entreu en una casa, digueu primer: “Pau en aquesta casa”. La pau és la primera senyal del regne de Déu. La pau i la misericòrdia, perquè... som una creació nova, com ens ho ha recordat l’apòstol. Anuncieu que “El Regne de Déu és a prop vostre.” I insisteix: encara que no us acullin, (fins i tot espolsant-vos la pols encastada als peus) sortiu a les places i repetiu: “el Regne de Déu és a prop!”

I encara un detall important: «us envio com anyells enmig de llops». I sant Joan Crisòstom comenta: «Això basta per a donar-vos ànim, això és suficient per a què tingueu confiança i no temeu els qui us ataquen». L’audàcia dels Apòstols i dels deixebles provenia d’aquesta confiança certa d’haver estat enviats per Ell. Actuen en el nom de Jesucrist Natzarè convençuts que «sota el cel, Déu no ha donat als homes cap altre nom que pugui salvar-nos» (Fets 4,12).

En el nom del mateix Senyor, us convido avui a pregar encomanant aquest nou candidat, acompanyant-lo i agraint la seva decisió lliure i generosa que –per gràcia de Déu– el porta a ser capaç d’oferir la seva vida al servei de l’Església.

I vull també donar gràcies de tot cor a la seva família, que ofereix un fill a l’Església, i a totes les persones que, amb la seva paraula i el seu exemple de vida, l’han ajudat a madurar i discernir.

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Confirmacions

*Durant el segon i tercer trimestre,
el Sr. Bisbe, Mons. Joan Piris,
ha conferit el sagrament de la Confirmació
als joves que s'esmenten a continuació:*

			nois	noies
Abril	3	P. Sant Agustí bisbe.....	2	–
Abril	8	P. del Carme	12	14
Abril	9	P. Sant Llorenç (Miss. Aux. de l'Església.....	1	1
Abril	18	P. Santa Teresina	–	6
Abril	24	Castelldans	2	7
Abril	30	P. Sant Llorenç (col. Arabell)	1	25
Maig	1	P. Mare de Déu del Pilar	4	5
Maig	2	Artesa de Lleida	18	4
Maig	2	Torres de Segre	8	11
Maig	21	P. Sant Llorenç (col. Sta. Anna).....	7	11
Maig	23	P. de la Mercè.....	9	10
Maig	23	Llardecans.....	9	6
Maig	30	Aitona.....	4	4
Juny	4	P. Sant Llorenç (col. Terraferma)	30	–
Juny	5	P. Sant Agustí (Residència La Forja)	9	–
Juny	17	Torrefarrera.....	1	4
Juny	19	Massalcoreig.....	11	13
Juny	20	Rosselló	6	6
Juliol	3	Almatret.....	2	8
Juliol	10	Almenar.....	4	7

Nomenament Mn. Prat

EL GRAN CANCELLER
DE LA
FACULTAT DE TEOLOGIA DE CATALUNYA

En virtut de les atribucions que em corresponen, d'acord amb els Estatuts de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida (ISCR-IREL), i acomplerts els requisits corresponents com a Gran Cancellier de la Facultat de Teologia de Catalunya, a la qual està afiliat l'esmentat Institut, nomenem DIRECTOR de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida ((ISCR-IREL) el Rvd. Dr. Ramon Prat Pons, pel termini que estableixen els estatuts de l'esmentat Institut, amb la seguretat que exercirà aquesta tasca com un eficaç servei a l'església.

Barcelona, 27 de setembre de 2010.

† Lluís Martínez Sistach

Cardenal Arquebisbe de Barcelona i Gran Cancellier
de la Facultat de Teologia de Catalunya

Secretaria General

Nomenaments

Juliol

Dia 31

Mn. Robert Louan Gogbeu, rector encarregat de sant miquel (Artesa de Lleida), continuant a Castellans i l'Albagés.

Mn. Juan Carlos Mandje Bote, rector de la parròquia de la Mare de Déu de Gràcia (la Granadella), sant Antoni Abat (Bellaguarda) i sant Josep (Bovera)...

Mn. Edison Martín Treviño, rector de l'Assumpció (Maials) i sant Miquel (Almatret)... [in solidum amb Mn. Josep M. Cebrià, rector de Llardecans, Torrebesses i Sarroca de Lleida].

Mn. Josep M. Novell Encinar, rector de sant Miquel (Os de Balaguer) i sant Vicenç (Àger i la seva vall).

Mn. Francisco José Ribas Fragero, rector de sant Antolí (Aitona) i de sant Llorenç (Soses).

Mn. Jordi Emerson Ruiz López, rector de la nativitat (Seròs), sant Bartomeu (Massalcoreig) i sant Jaume (la Granja d'Escarp).

Mn. Antoni Guàrdia Barbé, passa a emèrit.

Mn. Joan Torrelles Rotellà, passa a emèrit.

Mn. Santiago Mataix Gabaldón, diaca, adscrit a la unitat pastoral núm. 6, Mare de Déu del Carme, sant Joan Bta. i sant Pere, de Lleida (amb missió pastoral a clínica i tanatori)

Mn. Jaume Melcior Servat, diaca, adscrit a la parròquia sant Jaume de Lleida.

Mn. Joaquin Lax Fauquet, Canonge penitencier de la Catedral de Lleida, amb les facultats atorgades als canons 508, 1 i 968, 1 del Codi de Dret Canònic.

Necrològiques

Mossèn Josep Antoni Brugulat Vilalta

Nasqué a Lleida l'any 1924, fill de Joan i Josepa. Des del 1935 fins al 1948, cursà els seus estudis eclesiàstics en el Seminari Diocesà de Lleida, essent ordenat prevere el dia 22 de maig de 1948. Durant la seva llarga vida ministerial desenvolupa els següents càrrecs diocesans:

- Encarregat de les parròquies d'Agulló, Corçà i Fontdepou
- Rector de Valldellou i encarregat de Castellonroi
- Rector de Massalcoreig
- Rector d'Alfarràs i encarregat d'Andaní, on desenvolupà una important tasca social amb les famílies dels treballadors de l'ENHER
- Rector de la parròquia de sant Martí de Tours, de Lleida, tot construint el nou temple parroquial
- De l'any 1982 al 1995 fou rector de la parròquia de la Mare de Déu del Carme, d'aquesta ciutat, passant després a adscriure a la de sant Llorenç.

A més d'aquests càrrecs parroquials, Mn. Brugulat fou durant 11 anys tesorero de la Junta diocesana de l'obra de previsió del clergat, arxiprest i jutge prosinodal.

Els últims anys els ha viscut a la Casa Sacerdotal de Lleida, on el 3 de juliol, festa de l'apòstol sant Tomàs, el Senyor el cridà per darrera vegada.

Mossèn Martí Martí Sabaté

Nasqué a la Granadella l'any 1928, fill de Francesc i Leonilda. Estudià al nostre Seminari Diocesà des de l'any 1942 al 1954. Fou ordenat sacerdot el dia de sant Pere de l'any 1955, als 27 anys. Exercí els següents càrrecs:

- Vicari de la parròquia de sant Pere, de Lleida
- Vicari de Puigverd de Lleida
- Rector de les parròquies d'Aulet, Betesa, Castanera i Santorens
- Rector d'Os de Balaguer i encarregat d'Alberola

- Durant tretze anys treballà pastoralment al Col·legi Episcopal, el qual sempre portà en el seu cor
- Fou Rector d'Alfés i Alcanó
- I durant 13 anys de les parròquies de Castellans i l'Albagés.

A més fou arxiprest i consiliari diocesà de Vida Creixent.

Mn. Martí lliurà la seva ànima al Creador el proppassat dissabte, 3 de juliol, a Alpicat.

Mn. Brugulat i Mn. Martí, descansin en pau.

Mossèn Eladio Gros Bíttria

Ha mort Mn. Eladio Gros Bíttria, prevere de la diòcesi de Barbastro-Monzón. Mn. Eladio havia nascut el dia 17 d'octubre de 1927; cursà els estudis eclesiàstics al Seminari Diocesà de Lleida, essent ordenat sacerdot el dia 3 de setembre de 1950. Fou rector de les parròquies de Velilla de Cinca i Miralsot. El funeral fou el dissabte, dia 17 de juliol, a les 10 h., a la parròquia de Velilla de Cinca.

G. Miquel Martínez, Maine (a.c.s.)

Ens ha deixat, d'una mort sobtada ocorreguda a les Avellanes, el dimecres 17 d'agost i d'un accident cardio-vascular, el G. Maine.

Era Director del Centre Compartir de Ciutat Vella i havia estat a les comunitats de Badalona, Lleida, Alcalá i com a responsable de la Pastoral marista a Catalunya.

Encomanem-lo al Pare del Cel.

Antoni Riera, sj

*Comissió per a religiosos
i religiosos del Bisbat de Lleida*

Comunicat de la reunió núm. 195

Els dies 19, 20 i 21 de juliol de 2010 ha tingut lloc la reunió n. 195 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), a la Residència de la Sagrada Família, a La Seu d'Urgell. La reunió ha estat presidida per Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe de Tarragona, i hi han assistit tots els seus membres, llevat de Mons. Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu de Llobregat, i Mons. Romà Casanova, bisbe de

Vic, que han excusat la seva assistència. En començar, i després de la pregària inicial, Mons. Pujol ha agraït l'acollida a la diòcesi d'Urgell de Mons. Vives i ha donat la benvinguda a Mons. Salvador Cristau i Coll, nou bisbe auxiliar de Terrassa, que en aquesta reunió s'ha incorporat als treballs de la CET. Mons. Cristau ha agraït la benvinguda, així com l'assistència dels bisbes a la seva recent ordenació episcopal i s'ha posat a disposició de tots per a col·laborar en el treball conjunt dels bisbes catalans. Els bisbes han fet arribar el seu condol a Mons. Agustí Cortés, per la mort de la seva mare, traspassada el dissabte 17 de juliol, a València. Així mateix, els bisbes han felicitat el Cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, pel seu nomenament com a membre de la Prefectura d'Afers Econòmics de la Santa Seu, de la que formen part dotze cardenals de les principals diòcesis de l'Església.

Els bisbes han passat després a tractar els diversos temes de l'actualitat eclesial i social, i en relació a ells manifesten:

1. “Els Bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense hem reflexionat sobre el moment actual que viu Catalunya i volem manifestar la nostra preocupació com a pastors. Compartim amb el nostre poble els seus goigs i les seves esperances i creiem que la nostra missió és proposar a cada moment el missatge joïós de l'Evangeli, amb les conseqüències que té en la vida personal i social, que és el que pot renovar en profunditat l'ànima del nostre poble català.”

“No ens correspon a nosaltres promoure una solució política determinada als problemes que planteja la manera d'organitzar la societat, però desitgem, això sí, col·laborar per tal que els camins que es vagin prenent reconguin i respectin la dignitat i els drets fonamentals de les persones i dels pobles.”

“Ens reafirmem en el que ja els nostres predecessors ensenyaven en el seu document “Arrels Cristianes de Catalunya”, del qual celebrarem el 25è

aniversari el proper desembre, que demana una nova reflexió i que continua essent un referent significatiu en les actuals circumstàncies.”

“Respectant la pluralitat d’opcions que es donen entre els cristians i en la nostra societat, convidem tothom a promoure el diàleg i l’entesa, perquè s’aconsegueixi una convivència pacífica, justa i duradora”.

2. “Així mateix, amb motiu de la recent entrada en vigor de la nova llei de l’avortament, els Bisbes novament volem manifestar el dany gravíssim i irreparable que significa l’eliminació d’una vida indefensa i que sigui considerat un dret de la dona durant les primeres catorze setmanes de l’embaràs. Reiterem la postura de l’Església i de tota persona de bona voluntat a favor de la vida i demanem tota la protecció per a les dones que volen dur endavant el seu embaràs, així com la real possibilitat que metges i personal sanitari puguin exercir el seu dret a l’objecció de consciència. Així mateix, reclamem una educació sexual per als infants i joves que sigui integradora de totes les dimensions de la persona humana, d’acord amb la seva dignitat, i que respecti el dret dels pares a una formació afectiva i sexual dels seus fills d’acord amb les seves conviccions morals”.

3. “Com ja hem afirmat en anteriors ocasions, davant la crisi econòmica tan dura que viu la nostra societat i amb les mesures que s’estan prenent, que poden acabar afectant sobretot els més febles i necessitats, demanem que sigui exemplar la lluita contra el frau, que es promogui la creació de nous llocs de treball i que la solidaritat continuï augmentant. Agraïm tota l’ajuda que s’està fent des de les Càritas diocesanes i parroquials, així com des de les Administracions, altres entitats, associacions i gent voluntària i els animem a continuar en el camí del servei i l’entrega generosa envers els qui més ho necessiten”.

4. El cardenal arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach, ha informat els bisbes dels diversos aspectes de la preparació de la visita del Sant Pare Benet XVI a Barcelona, el pròxim mes de novembre, per dedicar el temple de la Sagrada Família. El Sr. Cardenal els ha informat dels actes de la visita i els ha lliurat el cartell anunciador, la pregària per preparar-la i el llibret amb set catequesis, que presenten el ministeri de l’apòstol Pere i dels seus successors, el servent de Déu Antoni Gaudí, arquitecte genial i cristià exemplar i el contingut artístic, bíblic, teològic i litúrgic del temple de la Sagrada Família. A partir d’aquesta informació, els bisbes han tractat també com promoure, en les respectives diòcesis, l’assistència de fidels –preveres i laics– a Barcelona, per acompanyar el Sant Pare en la seva visita apostòlica a la nostra terra. Els bisbes reiteren l’agraïment al Sant Pare per aquesta visita i animen els fidels a participar ben activament en tots els actes, a Barcelona.

5. Tot seguit, els bisbes han passat a fer la valoració del recentment clausurat Any Jubilar Sacerdotal, establert pel Papa amb motiu del 150è aniversari de la mort de Sant Joan Maria Vianney, el sant rector d'Ars. Els bisbes han posat en comú les diferents activitats realitzades en les seves diòcesis i les fetes conjuntament, com la trobada del clergat català, a Mataró, amb motiu de la beatificació del sacerdot màrtir Josep Samsó, els peregrinatges al Santuari del miracle eucarístic d'Ivorra, a la diòcesi de Solsona, les peregrinacions a Ars i la peregrinació conclusiva a Roma, el proppassat mes de juny, i han coincidit en l'efecte positiu que aquest Any Jubilar ha tingut per als sacerdots i per a tot el poble fidel, que ha pogut reconèixer i aprofundir el valor del ministeri sacerdotal per a l'Església i per a tota la societat.

6. Així mateix, els bisbes han valorat positivament la celebració, el proppassat 22 de maig, de l'Aplec de l'Esperit, la trobada interdiocesana de joves de les diòcesis catalanes i de les illes Balears i Andorra, que va tenir lloc a la ciutat de Terrassa, amb el lema Amb vosaltres cada dia, organitzat pel Secretariat Interdiocesà de Pastoral de Joventut (SIJ). Els bisbes han comentat els diversos moments i actes de l'Aplec, l'elevada participació de més de cinc mil joves i famílies acollidores i han acordat fer-ne una revisió més aprofundida, abans de començar a preparar el pròxim Aplec, previst per a l'any 2013.

7. També en l'àmbit de la pastoral de joventut, els bisbes, a partir de la terna de candidats proposada pel SIJ i presentada a la CET per Mons. Pardo, han nomenat nova directora del SIJ, per a un trienni, la Sra. Marisa Jiménez Buedo, de Tarragona.

8. En presència del Dr. Armand Puig, degà de la Facultat de Teologia de Catalunya, els bisbes han estudiat la situació acadèmica i financera de la Facultat en els darrers tres cursos i han estat informats pel cardenal Martínez Sistach, Gran Canceller de la Facultat, de la pròxima col·lació del doctorat honoris causa, a primers d'octubre, a S. Emm. el Metropolita ortodox Hilarion de Volokolamsk, cap d'afers exteriors del Patriarcat de Moscou. El cardenal ha afirmat que aquest guardó, atorgat a una personalitat cristiana ortodoxa per una facultat de teologia catòlica serà un estímul més en el camí de l'ecumenisme.

9. En l'àmbit de la catequesi, Mons. Salinas ha informat els bisbes de la positiva difusió que va tenint l'edició catalana del nou catecisme per a infants Jesús és el Senyor i de la recent publicació del segon quadern d'exercicis per aplicar-lo, així com de la guia didàctica corresponent, elaborats pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC).

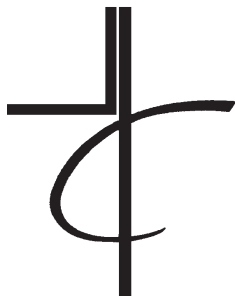
Mons. Salinas ha informat també sobre el recent Congrés Internacional del Catecumenat, que ha tingut lloc a París, i en el qual el SIC ha tingut una participació molt destacada. Així mateix, Mons. Salinas ha comunicat que les pròximes Jornades de Formació de Catequistes, organitzades pel SIC, tindran lloc a la diòcesi de Girona, a mitjans del pròxim mes de novembre.

10. En el capítol de nomenaments, i a proposta de Mons. Taltavull, president del Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social (SIMCOS), els bisbes han donat el vistiplau a l'elecció, per a un nou trienni, com a director de l'esmentat Secretariat, del Sr. Dídac Bertran Vallvé, delegat de Mitjans de Comunicació Social de l'arquebisbat de Tarragona.

11. En acabar, el cardenal Martínez Sistach ha invitat els bisbes a participar en la Trobada per a la Pau, que, organitzada per la comunitat de Sant Egidi i l'arxidiòcesi de Barcelona, prosseguint l'esperit de la trobada d'Assís de l'any 1986, tindrà lloc els dies 3, 4 i 5 del pròxim mes d'octubre, a la ciutat de Barcelona.

12. En el transcurs de la reunió, els bisbes han rebut la visita de l'alcalde de La Seu d'Urgell i diputat al Parlament de Catalunya, Il·lm. Sr. Albert Batalla. El matí del dimecres dia 21, els bisbes han fet una visita al Principat d'Andorra i a la seu del Consell General (Parlament). Han estat rebuts pel subsíndic M. I. Sr. Esteve López i han signat el llibre d'honor. També han visitat el santuari de la Mare de Déu de Meritxell, patrona de les Valls d'Andorra, l'església de Santa Coloma, d'Andorra la Vella i les instal·lacions del conjunt esportiu de Soldeu, sempre acompanyats per l'Arquebisbe i Copríncep, Mons. Joan-Enric Vives, que ha manifestat l'agraïment i la satisfacció d'aquesta visita històrica de la Conferència Episcopal Tarraconense al Principat d'Andorra.

*La Seu d'Urgell,
21 de juliol de 2010*

Manos Unidas

Concesión del Premio Príncipe de Asturias de la Concordia 2010 a Manos Unidas

La candidatura fue presentada por el Comité Ejecutivo de la CEE el pasado mes de febrero

Madrid, 15 de septiembre de 2010

La Conferencia Episcopal Española (CEE) ha acogido con gran satisfacción la concesión del Premio Príncipe de Asturias de la Concordia 2010 a Manos Unidas, en el 50º aniversario de esta Organización católica de voluntarios, que lleva medio siglo “declarándole la guerra al hambre de pan, de cultura y de Dios”, como afirmaba su manifiesto fundacional. A las 11,45 h., la Directora de la Fundación Príncipe de Asturias, Teresa Sanjurjo González, le comunicaba al Secretario General de la CEE, Mons. Martínez Camino, el galardón concedido. Candidatura presentada por el Comité Ejecutivo de la CEE El Comité Ejecutivo de la CEE, en su reunión de 16 de febrero de 2010, aprobó presentar la candidatura de Ma-nos Unidas para el Premio Príncipe de Asturias de la Con-cordia 2010, al ser una institución “cuya labor ha contri-buido de forma ejemplar y relevante al entendimiento y a la convivencia en paz entre los hombres, a la lucha co-ntra la injusticia, la pobreza, la enfermedad, la ignorancia o la defensa de la libertad”. A todo ello hay que añadirle el hecho de que este año se celebre el 50º ani-versario de su fundación. Fue en 1960 cuando un grupo de mujeres de la Ac-ción Católica Española lanzaron la primera Campaña contra el Hambre en Es-paña, en respuesta a una llamada de la FAO a nivel mundial. A partir de 1978 adquirió plena personalidad jurídica, canónica y civil, como organización, pa-sando a denominarse “Manos Unidas”. Hoy está presente en toda la geografía española a través de 71 delegaciones y cuenta con más de 4.000 voluntarios. Manos Unidas, por un lado, promueve campañas de sensibilización para de-nunciar la existencia del hambre en el mundo y las causas que la provocan. Además, la combaten trabajando por la promoción integral de las personas y de los pueblos sin distinción de sexo, raza o religión, en más de 64 países de Asia, África, América y Oceanía. Ha financiado alrededor de 25.000 proyectos dirigidos a los campos de la educación, sanidad, desarrollo agropecuario, promoción especial, y con especial interés, a la promoción de la mujer, que sufre la pobreza con mayor intensidad.

El 1 de octubre de 2009 la Comisión Permanente de la CEE aprobó un Mensa-je, con motivo del 50º aniversario de la fundación de Manos Unidas, en el que los obispos hacían memoria del pasado, con un recorrido

agradecido por la historia de la organización; invitaban a los miembros de Manos Unidas a salvaguardar sus señas de identidad, como tarea en el presente; y proponían como compromiso fundamental de futuro el afrontar los nuevos retos del hambre en el mundo. “La pobreza – señalaban los obispos en el Mensaje – es una de las más graves preocupaciones de la comunidad internacional. Su solución nos apremia a todos, reconociendo que la visión del desarrollo como vocación comporta que su centro sea la caridad. En este sentido es necesaria una conversión del corazón a la caridad de Cristo, sabiendo que hay recursos suficientes para acabar con la lacra de la pobreza. Esta conversión nos lleva a transformar las estructuras de pecado que contribuyen a las situaciones de injusticia. Es la urgente tarea que se ofrece a los miembros de Manos Unidas, y en la que todos estamos llamados a colaborar”.

¡Bienvenido, Santo Padre!

Se acercan ya las fechas en las que el Papa Benedicto XVI volverá a visitar España. En la mañana del 6 de noviembre llegará a Santiago de Compostela, para salir ese mismo día por la tarde hacia Barcelona, desde donde regresará a Roma al atardecer del día 7. Será una visita, con motivos bien precisos, a dos Iglesias diocesanas, cuyos obispos ya se han dirigido a sus fieles explicándoles la importancia de este acontecimiento providencial y exhortándolos a acoger al Sucesor de Pedro, de modo que su presencia y su palabra puedan dar frutos abundantes de vida cristiana.

Los obispos miembros de la Comisión Permanente de la Conferencia Episcopal nos unimos a nuestros hermanos de Santiago y de Barcelona para hacer extensivo el llamamiento a los fieles de toda la Iglesia que peregrina en España. Todos hemos de aprovechar espiritualmente la visita del Santo Padre, al que damos ya desde ahora la más cordial bienvenida. Esperamos con fe y con ilusión su Visita. Sabemos bien que donde está Pedro, allí está la Iglesia católica, con toda su belleza y su fuerza de salvación divina. Santiago y Barcelona podrán experimentarlo de manera más viva y directa. Pero todas las diócesis de España están llamadas a beneficiarse también del impulso de catolicidad que significará la visita del Santo Padre. Muchos peregrinarán a Santiago o a Barcelona. Otros podrán ver y escuchar al Papa por los medios de comunicación¹. Todos podrán unirse espiritualmente por medio de la oración, ya desde ahora, a las intenciones del Santo Padre. Recordamos brevemente los motivos y los fines de su visita pastoral.

El 6 de noviembre, en pleno Año Santo Compostelano, el Papa visitará como peregrino Santiago de Compostela, donde se guarda el sepulcro y la memoria del apóstol Santiago, el primero que derramó su sangre por amor a Cristo, después de haber evangelizado nuestras tierras de España. Desde aquí la fe cristiana se extendería luego por América, en una de las mayores empresas evangelizadoras de la historia de la Iglesia. Antes, Santiago había actuado como polo de atracción para innumerables peregrinos, a cuyo paso se había ido forjando la unidad espiritual de Europa, de la que Benedicto XVI ha hablado de nuevo en su reciente viaje al Reino Unido. A Santiago, pues, el Papa llega como peregrino a uno de los lugares apostólicos más emblemáticos de las raíces cristianas de España, de Europa y de América.

¹ Una página oficial de la Visita: www.visitadelpapa2010.org - ofrecerá en directo todos los actos del Papa y los mantendrá archivados, a disposición de quienes no hayan podido verlos en su momento o de quienes deseen verlos de nuevo posteriormente.

El 7 de noviembre, el Santo Padre consagrará en Barcelona el templo expiatorio de la Sagrada Familia. El bellissimo espacio, concebido e iniciado por el genial arquitecto y siervo de Dios Antonio Gaudí (1852-1926), se halla ya en condiciones para acoger la celebración del culto divino. Allí se dan la mano la auténtica inspiración artística y la verdadera devoción religiosa. La impresionante arquitectura es expresión de un amor divino; del amor, en concreto, a la familia de Nazaret, donde Jesús, María y José ponen ante los ojos del mundo el hondo significado de toda familia humana como cauce y expresión del amor de Dios por cada persona. A finales del siglo XIX, cuando se proyecta el templo, la Iglesia advertía ya que la familia natural y cristiana, basada en el matrimonio, constituye una célula básica de la sociedad, a la que el Estado y la Iglesia han de prestar una atención prioritaria, poniéndose a su servicio, sin preterirla ni suplantarla.

Invitamos a todos a escuchar con atención el mensaje del Papa y a acompañarle con el cariño, con la oración y, si puede ser, con la participación en las celebraciones que presidirá y en los recorridos que hará en Santiago y Barcelona.

Que la Virgen Santísima prepare los corazones y guíe al Santo Padre en la visita que con tanta generosidad y sacrificio nos ha querido hacer. (Bienvenido, Santo Padre!

Vida Diocesana

XXVè Pelegrinatge diocesà a Lourdes

“25 Anys d'un projecte fet realitat”

La nostra Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes acaba de celebrar aquests passats dies, del 25 al 28 de juny, el seu 25è Pelegrinatge diocesà, amb malats i discapacitats. El pelegrinatge, compost per vora uns 600 pelegrins, ha estat presidit pel nostre bisbe Joan, i acompanyat pel consiliari Mn. Àngel Escalles, així com altres preveres i diaques. Enguany la peregrinació de l'Hospitalitat ha tingut un caire especial, donat que celebràvem els seus 25 anys d'existència a la nostra diòcesi. Ha estat significatiu que se sumessin a ella uns trenta joves, com a voluntaris, acompanyats de la delegada de joves Marta Serrano.

Els primers pelegrins, entre malats i voluntaris, uns 280, vinguts de tota la diòcesi, varen sortir a tres quarts de set del matí del divendres 25, del Camp d'Esports, amb cinc autocars. A Lourdes s'hi sumaren d'altres pelegrins. Entre ells, com ja

és tradicional, el grup ben nombrós de la Parròquia del Carme, unint-se així, tots, a la gran família de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Lleida.

Ja en ruta, l'esperit de germanor i servei es fa sentir! Els voluntaris de cada autocar, amb les seves paraules de benvinguda, orientacions i pinzellades culturals sobre els diferents indrets que recorreríem, van fer que tothom se senti ben acollit des del primer instant.

Aquest és l'esperit de Lourdes, d'acollir-nos els uns als altres, amb sentit d'hospitalitat! Cal remarcar que precisament aquest pelegrinatge s'ha caracteritzat per la forta vivència d'aquest esperit. La salutació que ens adreçà el nostre Bisbe ens ho recordà: Maria és mestra precisament d'aquesta virtut d'hospitalitat.

Sobre les vuit, ja a Pont de Montanyana, una parada per esmorzar. Novament en ruta, ben aviat deixàrem el Montsec, per entrar

al paisatge prepirinenc, per, a les dotze, ja en els Pirineus francesos, resar amb devoció el sant Rosari, acabant amb un cant a la Mare de Déu. A l'arribada a Lourdes, sobre la una del migdia, i després de la rebuda per part del nostre bisbe, vàrem dinar plegats, cadascú en l'allotjament assignat.

Com a pelegrins, ens prepararem primer amb la celebració comunitària de la Penitència i de l'Eucaristia, per després, ja a la tarda, seguir el rés del Rosari, comentat pel nostre bisbe Joan. El dissabte, dia de la Diòcesi, començarem amb la Missa matinal a la gruta, presidida també pel nostre bisbe i compartida amb l'Hospitalitat de Barcelona, que enguany celebrava els seus 100 anys! Els cants i ritmes joves ens recordaren l'eterna alegria de Maria! Després, a la tarda, la Processó Eucarística i, al vespre, la tan estimada Processó Mariana del "Rosari de Torxes". Al final del dia, com a cloenda i senyal de

feita d'aniversari, compartírem una xocolatada, preparada pels propis voluntaris.

Del diumenge cal destacar la solemne Missa Internacional a la Basílica de sant Pius X, presidida pel Cardenal Lluís Martínez Sistach, i a la tarda, el Via Crucis a l'esplanada, amb la plantada de la creu. Com ja és costum no va faltar un temps lúdic, on joves i no tan joves van mostrar les seves dotes artístiques!

El dilluns, amb el Viacrucis dels pelegrins al Calvari i l'Eucaristia a l'Església de Sta. Bernardette, durant la qual els joves van fer una emotiva acció de gràcies, es van donar per acabats els actes litúrgics. El dinar de germanor a la Vall d'Aran va ser un símbol visible de la nostra fraternitat.

Donem gràcies a la Mare de Déu de Lourdes per aquest nou i simbòlic pelegrinatge dels nostres 25 anys d'un projecte fet realitat!

El Dr. Ramon Prat i Pons, nou director de l'IREL

El dissabte 3 de juliol va tenir lloc l'elecció del director de l'IREL (Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida). Entre els presents amb dret de vot hi havia el bisbe diocesà Joan Piris, el degà president de la Facultat de Teologia de Catalunya, Dr. A. Puig, els professors estables de l'institut, dos representants elegits pels professors no estables i dos representats dels es-

tudiants. Va sortir elegit director per un nou període de cinc anys el Dr. Ramon Prat i Pons, Vicari General del bisbat i, fins ara, també director de l'institut.

La importància d'aquesta elecció rau en el fet que, amb el pla Bolònia, la Santa Seu ha refundat aquests instituts amb noves exigències. Si a alguns centres docents en ciències religioses sols els ha autoritzat a fer

el primer cicle (batxillerat en ciències religioses), a l'IREL de Lleida se li concedeixen els dos cicles, batxillerat i llicenciatura. Una nova etapa s'iniciarà el proper curs 2010-2011, any

en que l'IREL celebrarà els 20 anys d'existència. Recordem que al nou curs podran igualment accedir-hi els majors de 45 anys, segons la nova norma universitària.

Crida de l'Església diocesana

En l'assemblea eucarística del diumenge 4 de juliol a la catedral de Lleida, el bisbe diocesà Joan va cridar el candidat al presbiterat Jaume Melcior Servat ordenant-lo diaca. Adreçant-se al candidat, **el bisbe Joan li digué:** «Tu has sentit aquesta crida a entendre i a viure el món i la història des de l'angle de Jesucrist. Una crida que saps que és gratuïta i que has d'acollir amb esperit de pobre però amb responsabilitat perquè seràs portador d'uns béns que no són teus i que has de viure sense concessions, sense fugir de res però marcant una distància amb tot allò que no hi vagi d'acord amb l'Evangeli de Jesús. Per això, com sant Pau i tots els seguidors de

Jesús, hauràs de repetir molts cops: Déu ens guardi de gloriar-nos en res si no és en la creu de nostre Senyor Jesucrist».

El bisbe Joan recordà també a l'Església de Lleida: «Germanes i germans: l'ordenació sacramental d'un nou diaca ens situa novament davant d'una realitat ben important: la condició "diaconal" de tota l'Església. Tots els ministeris de l'Església són constitutivament serveis i no tan sols tasques a complir servicialment. El diaca constitueix un signe sacramental de Crist servent i promou la vocació a servir que és vocació comú a tot el poble de Déu».

El Sr. Bisbe visita les colònies d'estiu

Dissabte passat dia 10, el Sr. Bisbe, acompanyat pel president de la Fundació Verge Blanca, va visitar els nens dels es-

plais Episcopal i Solibernat, que es trobaven de colònies a les cases del Montsant i Casa d'Arro.

Crònica de les Colònies Familiars 2010

El dia de l'Assumpció van concloure les Colònies Familiars que la Delegació Dioce-

sana de Família del nostre bisbat ha organitzat amb la col·laboració de la Fundació Verge Blanca. Han estat

disset famílies les que s'han trobat, acompanyades de l'equip de monitors (tres noies i dos nois), i de la persona que presentava i conduïa el tema. En total 64 persones a taula. Cal remarcar que els fills d'aquestes famílies estaven compresos entre l'any i els disset anys, en concret hi havia dos més petits dels tres anys, vuit entre quatre i sis, deu entre set i dotze, i nou adolescents.

L'incomparable marc dels voltants de Vilaller i la boca sud del Túnel de Viella ha estat, com sempre, un al·licient engrescador que ha permès gaudir de la natura, compartir amb les altres famílies, apropar-nos a Déu en la pregària i aprofundir en la formació dels assistents tot desenvolupant el tema d'enguany i aprofitant les estones de lleure amb les oportunitats que ofereixen. Cal fer esment i agrair la dedicació de tot l'equip (la Neus, la Cristina, el Lluís, la Maria, el Pepe i el P. Joan), els quals han fet possible la realització d'aquestes colònies.

A banda dels moments en els que tota la colònia es dedicava a realitzar les activitats pròpies d'aquest tipus d'organització (gimcanes, vetllades, excursions i passejos...), mentre els diferents grups d'infants i adolescents desenvolupaven el tema de l'afectivitat segons les possibilitats de la seva edat o feien activitats de lleure, els adults tractaven el tema conductor d'enguany: *"La sexualitat, mitjà de comunicació de l'amor"*. D'aquesta manera es reflexionà sobre la naturalitat de la sexualitat i el sentit de la seva

realitat, la vivència de la sexualitat en la parella, l'educació sexual dels fills i la vivència de la sexualitat en la societat actual (tot observant la tendència que hi ha al deteriorament de la seva naturalesa). Va cridar molt l'atenció la manera positiva amb la que es va tractar, mostrant un estil de viure la sexualitat diferent al que es propaga banalment per la nostra societat actual, tot copsant la plenitud a la que s'arriba des d'aquest estil de vida.

Aquestes sessions han estat molt riques doncs han permès, des del clima de serenor i confiança que sempre hi ha en aquestes colònies, contrastar parers, copsar diferents realitats, veure-les a la llum de l'Evangeli i constatar que tot és perfecte quan es viu des del sentit i l'orientació que Déu els hi donà al crear-les. Tot és un do de Déu i, per tant, tot és bo segons el seu disseny.

Tot va acabar fent l'avaluació de les colònies (amb un allau de propostes que recolzaven el desig manifestat per tots els presents de continuar organitzant-les) i el *Cant dels adéus*. És evident que com a activitat diocesana, a la que poden assistir-hi totes les famílies de la diòcesi que ho desitgin, és una oportunitat per tal de sentir la pròpia família de més a prop, copsar i compartir la realitat de les altres, i trobar estris i elements per continuar vivint i revifant aquesta realitat volguda per Déu (la família) que ens esperona a ser més humans i n'és escola d'estimar.

Camí de Santiago 2010

Aquest estiu i amb motiu de l'Any Sant Compostel·là, un grup d'uns 40 joves de la Delegació de Joventut de la diòcesi de Lleida vàrem trobar-nos amb més de 350 joves d'altres delegacions catalanes per a fer plegats el Camí de Santiago.

Vàrem començar la peregrinació a Tui i vàrem caminar cinc dies seguint el Camí Portuguès. Un cop vàrem arribar a Santiago vàrem participar durant dos dies a la PEJ, una peregrinació i trobada de joves de tota Espanya. Es van organitzar moltes activitats. Les més significatives van ser la vigília d'oració i la missa de clausura que va omplir l'Estadio de San Lázaro de gom a gom; a més d'una pila de representacions de teatre, tallers, concerts...

Durant el camí, la nostra vida estava molt pautaada. Ens despertàvem ben aviat i, un cop acabada la pregària, començàvem a caminar envoltats de naturalesa. Les cançons

que entonàvem a cor ens feien més distés el camí. Durant l'etapa anaves experimentant situacions diverses: molta empena i ganes al matí, recolliment interior, converses tot fent camí i, ja cap al final, moments de cansament. En acabar l'etapa, tots junts ens dirigíem al poliesportiu de torn on dinàvem. A la tarda participàvem en diferents activitats i a l'Eucaristia. I la nit se'ns feia curta.

L'experiència viscuda va ser molt enriquidora, d'aquelles que es recorden de per vida. Fer camí amb altres joves catalans, amb qui comparteixes uns principis semblants, quan no idèntics, ajuda a l'enfortiment interior, humanament i espiritual.

Al cap i a la fi, no fem altra cosa que camí, camí amb els altres, que un dia o altre ens ha de dur a la nostra plenitud.

Mónica González Farré,
pelegrina de Lleida

Taizé

Del 21 al 29 d'agost un grup de 25 joves del Bisbat de Lleida va marxar cap a Taizé. Per a molts era la primera vegada, d'altres repetien, il·lusionats, l'experiència.

Els dies anaven passant, davant la incertesa del que ens trobaríem... i el resultat va ser extraordinari. En els

temps que corren no és gens normal trobar gaires persones que es reuneixin en un mateix lloc (i molt menys durant diversos dies) per sentir a Déu tan a prop. Però a Taizé és diferent. Tot és diferent.

I malgrat les nits fredes i el terra dur que ens allotjava per dormir, els

qui hi hem anat ens emportem, no només la gratificació d'haver conegut a tantíssimes persones, sinó

haver trobat a Déu en cadascuna d'elles.

Isa Martínez

Trenta dies amb Déu

Durant el proppassat mes d'agost un grup de 28 capellans, religiosos/ses i laics, procedents d'Amèrica Llatina, Corea, Moçambic, Portugal i Espanya, ens aplegàrem a Pedreña (Santander), en una casa d'exercicis. Tots veníem amb el mateix objectiu: fer el mes d'exercicis ignasians, és a dir, passar trenta dies amb Déu. Em resulta difícil poder expressar amb paraules el que allí he viscut. És massa gran i profund, com per saber-ho comunicar.

Sí voldria, si més no, deixar brollar el que hi ha en el meu cor, que fonamentalment és un gran **gràcies**, pel gran regal que Déu m'ha donat per aquesta experiència, que mai no podré oblidar. En què ha consistit concretament? Doncs estar el més gran temps possible a l'abast de Déu, per tal que Ell ens pogués parlar al cor.

Així com un esportista s'ha d'entrenar si vol estar en bona forma, també si hom vol estar en "bona forma espiritual" amb Déu, cal entrenar-se. Doncs cada dia durant el mes d'agost gaudíem de cinc o sis hores de pregària personal distribuïdes durant tota la jornada. A més teníem moments en que dos jesuïtes que ens acompanyaven ens donaven propostes per a la pregària.

També vivíem estones de pregària comunitària i per celebrar la missa en la que ens aplegàvem els 28 exercitants.

D'entrada podria semblar que és molt de temps esmerçat a la pregària i per això, es podria pensar que aquesta experiència espiritual del mes d'exercicis, estigui reservada solament a uns quants.

He de dir, que certament si hom pensa que per a les nostres soles forces i capacitats, podem passar sis hores pregant, durant un mes, doncs, jo tampoc no hauria estat capaç. Però, el cas és que l'oració no és un acte voluntarista que surt com a resultat del nostre esforç personal, on nosaltres en seríem els protagonistes principals. Fent una mica de caricatura fora: Sóc jo el qui faig pregària, i qui m'esforço per parlar amb Ell!

Jo, jo, jo i sempre el nostre jo, el qui està actuant i no deixant espai a Déu. Amb aquesta mena d'actitud en la pregària, al meu entendre no es dura gaire estona pregant... En canvi, si hom copsa que l'oració, és més aviat un do de Déu que hem de demanar-li humilment, doncs la cosa canvia radicalment.

Dit d'una altra manera, no som nosaltres els qui preguem a Déu, és

Ell el qui ens dóna, si li ho demanem el regal no de fer pregària, sinó quelcom de més gran, com és **l'actitud d'oració**. Des d'aquesta perspectiva, de demanar a Déu el do de **l'actitud d'oració**, en la que en els exercicis espirituals ens vam poder entrenar, puc dir sincerament, que les cinc o sis hores diàries de pregària personal se'ns feien curtes.

És semblant, a quan estimes una persona profundament, i aquest amor fa que no et cansis d'estar en la seva presència, mirant-la, escoltant-la, aprenent d'ella. Sense el do d'aquest amor profund, cinc minuts poden resultar-nos ja massa temps...

Quins fruits donarà aquest mes d'exercicis en les 28 persones que visquem aquesta experiència

espiritual? Doncs solament Déu ho sap, però un missatge se'ns gravà a tots d'una manera molt pregona, i és el desig de seguir Jesús més profundament, donant-li, més i millor el nostre cor. Ho diguérem així: **Amb tu senyor i com tu!** (Amb Tu Senyor volem estar, i com Tu volem viure i ser!).

Abans d'acabar voldria animar a qui senti que li aniria bé "passar uns dies amb Déu", a cercar les possibilitats que l'Església en la seva rica pluralitat i experiència ens ofereix. O també en un altre format d'exercicis espirituals en la vida ordinària i recessos més curts, que es poden compaginar amb la vida quotidiana. Ànims, val molt la pena!

Carles Sanmartín Sisó

Que dejen de publicar anuncios de prostitución

El próximo 23 de septiembre se celebra el día contra la trata de seres humanos. Con este motivo me dirijo hoy a toda la prensa escrita que, a la hora de escribir sus editoriales, nunca deja de proclamar altos criterios éticos (aunque suele tolerar las críticas aún menos que la santa madre iglesia). Quisiera hacer una petición casi desesperada, para que todos los diarios dejen de publicar anuncios de prostitución, camuflados bajo eufemismos de encuentros, contactos y demás.

La trata de mujeres constituye una de las esclavitudes más ominosas de nuestro tiempo. La prostituta de hoy ya no es la Manon Lescaut del s. XVIII; ni siquiera la Sonia de Dostoyevski del XIX. Según testimonio de Iñaki Gabilondo, en un telediario de la 4, más del 90% de las mujeres que ejercen la prostitución en nuestro país, lo hacen a la fuerza. La mitad son auténticas esclavas, traídas desde fuera con engaños, secuestradas, sin documentación y obligadas, además, a pagar una supuesta deuda contraída por el pasaje a España.

Otras acabaron así por culpa del paro, o por la necesidad de enviar dinero a la familia en Nigeria o Colombia. Su jornada “laboral” es extenuante, **expuesta a mil humillaciones** de clientes que, en el fondo, se odian a sí mismos, y a contraer el SIDA por puro capricho o comodidad del que paga.

Debajo del dibujo que insinúa unos pechos o una sonrisa latén verdaderos torrentes de lágrimas; y más al fondo se mueven unas **mafias** tan crueles y poderosas como las del narcotráfico. Podemos defender la libertad sexual, pero contribuir a una esclavitud sexual en nombre de la libertad sexual es pura hipocresía. Y publicar anuncios que dicen: “quince jóvenes deliciosas, precios anticrisis” degrada la dignidad de la mujer y de quien publique ese anuncio.

Sin embargo, **tanto el mundo de la progresía como el de la moralidad antigua tienden un pudoroso velo sobre este drama.** Hacemos campañas extemporáneas contra un burka absurdo pero muy minoritario, y no movemos un dedo para evitar que tengan que quitarse la ropa infinidad de pobres criaturas que no son propiedad de un marido machista y celoso sino de una mafia tiránica y avarienta.

Damos horrorizados cifras de violencia de género, pero llamamos sobre esta otra violencia igualmente sexista. Dedicamos páginas y páginas al mundial de fútbol: si le duele tal o cual músculo a alguno de nuestros ídolos a punto

para el próximo partido; pero ni una palabra sobre el transporte obligado de mujeres a Sudáfrica para relajar a jugadores millonarios e hinchas locos, extenuados por el esfuerzo.

Por suerte, **la ministra de igualdad** parece que está ¡por fin! ocupándose del tema; con mucho retraso pero más vale tarde que nunca. Y hablo de retraso porque éste es un problema mucho más urgente que el aborto (que a ella le parecía “ya superado”); y más urgente que dedicar, en plena crisis económica, varios miles de euros a un estudio sobre la estimulación sexual femenina (¿o es que lo hizo pensando entretener a las mujeres que habrán de gastar menos durante la crisis?)...

Quede claro que no estoy hablando en general de legalizar o no la prostitución. Ese es otro tema más amplio. Ahora se trata sólo de una parte de él que es un auténtico terrorismo interesadamente oculto. **No sé calcular cuántas pérdidas supondría para los diarios renunciar a estos anuncios:** me dicen que más de las que sospecho. Pues estoy dispuesto a renunciar a la modesta contribución que percibo por mis artículos, si ello puede aliviarles algo...

También sé que suprimir esos anuncios no solucionaría el problema de la trata de mujeres, pero creo que **aumentaría nuestra dignidad.** Y si no, me atrevo a preguntar a cualquier director o accionista de un periódico qué haría si uno de esos anuncios fuese de su propia hija.

Hace poco me vi con una **muchacha admirable de un instituto secular** que se dedica, entre otras cosas, a ayudar a estas mujeres. Me contó que había venido hasta muy cerca del lugar donde estábamos citados, acompañada por una chica de su barrio que iba a hacer la calle. “Tú vas a ver a un amigo y yo voy a hacer de puta”, le dijo al separarse. Y al contármelo se le asomaba una lágrima a los ojos, a pesar de tanto y tanto como lleva visto.

Al despedirnos comentamos que hubo un “líder religioso” al que ambos intentamos seguir, que merecería el mayor aplauso y la mayor admiración aunque fuera sólo por haber dicho simplemente: “las prostitutas irán al Reino de los cielos delante de todos vosotros” (Mt 21,31). Y termino con esa frase: porque añadir algo sería estropearla. (De la web Religión Digital, 17.09.2010)

José Ignacio González Faus

Enviament d'educadors cristians

En el paranimf de la Mariana, de rostre clàssic i acollidor, ple de gom a gom per creients lleidatans, l'acte volia expressar l'enviament de catequistes i educadors cristians a l'inici d'aquest nou curs escolar i pastoral. Aplegats al voltant del bisbe Joan i dels seus delegats en catequesi, ensenyament religiós a les escoles, joves i lleure, per a ser enviats als camps respectius com a sembradors.

Llavors minses que els sembradors duen al camp variat i plural. Penso en el salm 126 que val la pena llegir ara i durant tot el curs. No és difícil endevinar els cants del sembradors que relaten com s'han preparat ells mateixos, així com les eines adients per a què el gra pugui, tot mirant la generosa i gratificant pluja del cel, fructificar. Han parlat de col·laboració, d'intercanvis, de formació, d'ésser testimonis, de

crear alternatives als valors de la societat, d'educar, d'acompanyar, de formar educadors de persones responsables, tenir competències, voler transmetre... Potser, en el fons, saber ser, saber fer i saber estar...

Els testimonis de sis entre tots els assistents van deixant gotes de llur vida i experiència. Enviats pel Crist Jesús, a través del bisbe diocesà, la tasca els renova i els dona aquell privilegi d'ésser tocats per Jesús, a fi de respondre als reptes d'acompanyar, d'afavorir que els nens i joves puguin qüestionar i dir llurs recerques interiors, descobrir llurs valors interiors que els vertebrin per la vida. Tot esdevé espurnes de l'Amor de Déu en una vida assumida amb responsabilitat.

En un segon moment de l'acte, s'estenen unes bandes que ens fan pensar en els colors olímpics i que rodegen i abracen tots els assistents.

Tots són dintre. Penso en sant Pau que imaginà la vida cristiana com una cursa: tots hi han de córrer per arribar a la meta... El bisbe Joan pregunta als presents si volen col·laborar amb ell a l'educació dels petits i joves portant-los la Paraula, l'alegria i les exigències de Jesús... tots ma-

nifesten el sí i es canta al Crist, llum del món. El bisbe imposa les mans demanant la presència i la força de l'Esperit. "Porta'm sempre allà on els homes necessitin escoltar-te..."

Josep Alexandre Baró